

neshledal, že jsou tu tyto předpoklady, obzvláště nezákonnost, jak stěžovatel vytýká. Zákon počítá ovšem s tím, že podíl může být členům zkráceně vyplacen při ztrátách, nikoliv však i v případě, kdyby ztrát nebylo, a proto se napadené usnesení nijak nepříčí zákonu. Pro nedostatek předpokladů § 46 odst. (2) uvedeného zákona nebylo lze vyhověti dovolacímu rekursu.

Čís. 11776.

Bylo-li vyřízení odporu poukázáno rozvrhovým usnesením na pořad práva, zůstává soudce rozepře příslušný pro žalobu u něho ve lhůtě podanou, i když napotom bylo rozvrhové usnesení rekursním soudem zrušeno a nařízen nový rozvrhový rok.

(Rozh. ze dne 23. června 1932, R I 475/32.)

Žalobkyně, podavši při rozvrhovém roku odpor, byla rozvrhovým usnesením ze dne 4. srpna 1930 poukázána se svým nárokem na pořad práva. Proti rozvrhovému usnesení podala žalobkyně rekurs a ještě před jeho vyřízením, dne 19. září 1931, podala žalobu se žádostí, by bylo vyhověno odporu a by částky přikázané žalovaným v rozvrhovém usnesení byly přiznány žalobkyni. Rozvrhové usnesení bylo rozhodnutím rekursního soudu ze dne 3. prosince 1931 jako zmatečné pravoplatně zrušeno. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, poněvadž jednak zrušením rozvrhového usnesení odpadl podklad pro žalobu, jednak, poněvadž žaloba je předčasná. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu. Důvody: Rozhodnutí prvního soudu jest neudržitelné. Neboť zrušením rozvrhového usnesení bylo odstraněno přikázání pojistné částky 149.775 Kč žalovaným a odkázání žalobkyně na pořad práva, a má nyní exekuční soud znova rozhodnouti, komu pojišťovací částka má připadnouti. Není tedy naprosto jisto, zda nové odkázání žalobkyně na pořad práva bude nutné a zda k němu také skutečně dojde. Byl tedy vzat žalobě podle § 231 ex. ř. jakýkoliv podklad a první soud rozhodl o věci, která vůbec nepatří na pořad práva, nýbrž o níž má rozhodnouti exekuční soudce v řízení exekučním. Je tu tudíž zmatečnost podle § 477 čís. 6 c. ř. s. Měsíční lhůta § 231 ex. ř. počíná se, byl-li podán rekurs proti rozhodnutí o poukazu na pořad práva, ode dne doručení vyřízení rekursu nebo dovolacího rekursu, nikoli, jak se domnívá dovolatelka, ode dne doručení rozvrhového usnesení. Nesměla tudíž žalobkyně podati žalobu, dokud poukaz na pořad práva nebyl pravoplatně zjištěn, a žalobní důvod následkem toho nebyl dán. Měl tudíž první soud žalobu ihned a limine zamítnouti. Poněvadž rekursním rozhodnutím ze dne 3. prosince 1931 byla vyslovena zmatečnost rozvrhového usnesení a tedy i poukaz žalobkyně na pořad práva, nemohl a nesměl se procesní soud dále zabývatí otázkou přikázání pojišťovací částky, celé řízení jest tudíž nicotné, pročez muselo býti zrušeno a žaloba musela býti odmítnuta.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, nehledě k použitému zrušovacímu důvodu, o odvolání dále po zákonu jednal.

D ů v o d y:

Žalobkyně odporovala při rozvrhovém roku pořadí žádanému žalovanými pro jejich pohledávky. Vyřízení jejího odporu bylo rozvrhovým usnesením dne 4. srpna 1930 E 558/30, odkázáno na právní pořad a žalobkyni podle § 231 druhý odstavec ex. ř. uloženo, by se ve lhůtě tam uvedené vykázkala, že již zahájila sporné řízení. Podle toho není pochyby, že tato občanská věc právní spadá pod pravomoc sporného soudce. Podle § 29 j. n. zůstává každý soud v právních věcech, které u něho byly řádně zahájeny, příslušný až do jich ukončení, třebaž se i okolnosti, které byly při zavedení řízení rozhodné pro určení příslušnosti, změnily za řízení, vyjmouc takové změny, jimiž se právní věc odnímá tuzemskému soudnictví vůbec neb alespoň působnosti řádných soudů. Dodatečným zrušením rozvrhového usnesení rekursním soudem a nařízením nového rozvrhového roku nenastal žádný z těchto dvou případů, a jest proto mylný právní názor odvolacího soudu, že prvý soud rozhodl o věci, nespádající pod pravomoc sporného soudce. Důvodnému rekursu bylo proto vyhověno a rozhodnuto jak výše uvedeno, při čemž se podotýká, že spor o jsoucnost neb o pořadí může býti zahájen i před rozvrhovým rokem a že v takovém případě jest na exekučním soudu, by poukázal odpor na již zahájený spor (sb. n. s. 8534).

Čís. 11777.

Předpis § 248 obč. zák. nemá na mysli případ, že nezletilý o své zletilosti neučiní projev a o ní prostě pomlčí, nýbrž případ, že se vydává za zletilého, tedy, že pozitivně tvrdí buď výslovně, že je zletilý, nebo předstírá okolnosti, z nichž musí býti na to usuzováno.

(Rozh. ze dne 23. června 1932, Rv I 416/31.)

Žalovaný, jenž se narodil dne 1. května 1904 a tudíž teprve dne 1. května 1925 dosáhl fysické zletilosti, ještě v době své nezletilosti se stal veřejným společníkem obchodní společnosti protokolované pod firmou M. od 3. prosince 1923 a jako takový byl také zapsán do obchodního rejstříku obchodního soudu ve Vídni. Stalo se tak proto, že ověřující orgán, notář, neuznal za nutné, by se o zletilosti žalovaného děla bližší pátrání a poněvadž ani soudnímu orgánu nebylo mladistvé vzezření žalovaného nápadné. Jako veřejný společník firmy uzavíral žalovaný obchody, zejména též se žalobcem, jemuž mladistvost žalovaného nebyla nijak nápadná, a vydal dne 12. května 1924 uznávací prohlášení ve formě informace, o dluhu 53,000.000 K rak. ve vlastním jméně i jako veřejný společník firmy. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném zaplacení 5.800 rakouských schillingů, odpovídajících 53,000.000 K rak. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, odvolací soud z těchto d ů v o d ů: Nemůže býti pochybnosti o tom, že právní jednání uzavřené osobou nezletilou bez účastenství jejích zákonných zástupců jest neplatné a dluh z něho plynoucí nežalovatelný a že se žalobce žalobou může domoci úspěchu, jsou-li tu předpoklady ručení podle § 248